

Confidencial

Operació rendició

Xavier Vinader

El fiscal en cap de Milà està que treu fum pels queixals. No n'hi ha per a menys. Ha descobert que la CIA, saltant-se tots els protocols legals i qualsevol acord internacional, li havia sabotejat una complicada investigació sobre les cèl·lules d'Al-Qaida a Itàlia, i que estava oberta des de l'any 2003.

Tot es va precipitar a partir que Nasr Osama, més conegut com "Abu Omar", un imam egipci de quaranta-dos anys que es trobava des de feia temps en el punt de mira de la policia italiana, va desaparèixer misteriosament d'un dia per l'altre.

Al principi, els desconcertats investigadors italians van pensar que Nasr Osama, sospitant la vigilància de què era objecte, havia decidit posar terra per mig, però poc després van començar a descobrir pistes que indicaven que havia estat segrestat per la CIA. I estirant el fil es va descobrir part de la trama.

De fet, el cas Abu Omar formava part d'una operació secreta anomenada Rendició, que consistia a capturar terroristes sospitosos a qualsevol lloc del món per portar-los a països on la pràctica de la tortura era normal durant els interrogatoris. Recentment, Suècia i Alemanya també havien estat escenari d'incidents similars. Evidentment, l'"emprenyament" judicial era generalitzada.

Abu Omar va ser interceptat quan anava a la mesquita, li van ruixar la cara amb un esprai i el van portar dins d'una furgoneta directament fins a la base nord-americana d'Aviano (Pordenone). D'allà, directe a l'Egipte, on ja l'esperaven els serveis de seguretat d'aquest país.

L'última notícia de què se'n té constància és una trucada telefònica que va fer a la seva dona des de la presó egípcia, en què deia que havia estat torturat salvatgement.

El bo, el dolent i un senyor begut

Pocs britànics es prenen seriosament les imminents eleccions al Parlament de Westminster. Les previsions assenyalen que els comicis generals del proper 5 de maig no modificaran gaire el paisatge polític del Regne Unit. Amb tota probabilitat, no canviaran el seu primer ministre. Això, segons apunten els rumors, podria succeir després.

Aquesta és l'entrada del diari de campanya de Tony Blair (vegeu www.labour.org.uk/tonyblair) a una setmana i escaig de les votacions: "Al cap d'un minut d'arribar dilluns al nostre hotel de Birmingham, sabia que no era jo precisament l'estrella d'atracció. Els caçadors d'autògrafs esperaven Kylie [l'artista pop Kylie Minogue], que aquests dies va de gira pel país." Diríeu que són les notes d'un primer ministre preocupat per la seua reelecció? Ben bé, no.

En la major cadena de jocs d'atzar de l'illa, Coral, les apostes corroboren el pols segur del candidat Blair. Són 100 a 1 per als liberaldemòcrates de Charles Kennedy, 7 a 1 per als conserva-

dors que lidera Michael Howard i 1 a 16 per al Partit Laborista. En efecte, la incògnita d'aquestes eleccions no és si Blair tornarà a ocupar Downing Street, sinó quants escons en perdrà dels 408 que té avui. El setmanari *The Economist* ha publicat una selecció de les circumscripcions laboristes en perill i les ha distribuïdes en tres categories. En la primera, les ciutats costaneres amb gruix notable de vot jove (les enquestes indiquen que un 47% dels estudiants prefereixen Kennedy, mentre que tan sols el 20% optaria per la rosa laborista). A la segona categoria pertanyen les ciutats amb alta població musulmana, que girarien l'esquena

al seu partit tradicional a causa de la guerra de l'Iraq. A la tercera, les ciutats petites de l'interior.

No és racista? Justament per traure avantatge en les viles de la vella Anglaterra, el Partit Conservador, amb 160 escons, ha donat un considerable

protagonisme a les seues propostes per controlar les fronteres. "No és racista posar límits a la immigració" és el lema que més pesa del manifest conservador de 20 pàgines, el més breu de la història del partit.

Dues setmanes després que la dreta haja obert el debat sobre la immigra-

ció, les dades d'evolució de vot assenyalen, tanmateix, que aquest ha estat el gran error de Michael Howard. D'una banda, les organitzacions civils han contestat simplement posant sobre la taula els 2.500 milions de lliures (3.750 milions d'euros) en impostos que la població no britànica aporta al

Totes les travesses i les enquestes donen per segur el triomf dels laboristes

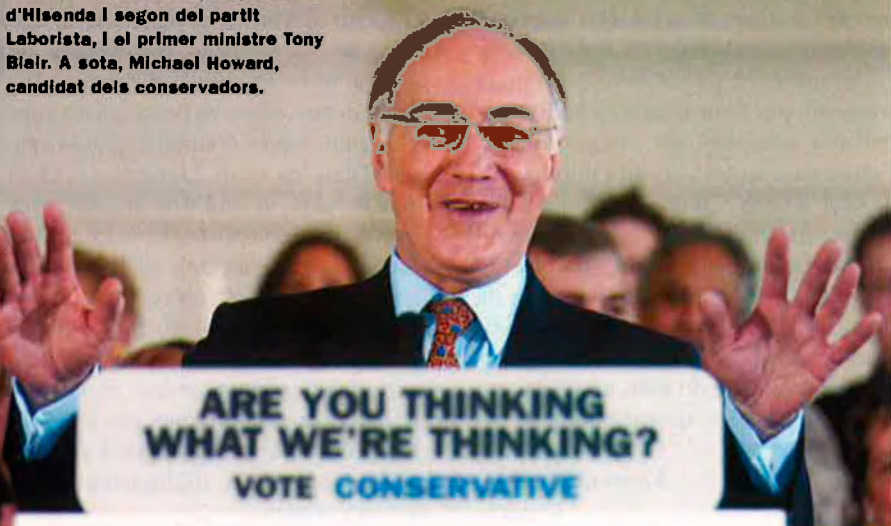
tesor, o que les peticions d'asil polític han davallat al nivell de fa una dècada i mitja, a l'entorn de les 30.000 anuals. De l'altra, la premsa nacional —des del thatcherià *The Times* fins al progressista *The Guardian*— ha reaccionat amb una àmplia campanya promocionant el valor de la diversitat social i denunciant la suprema ironia: el líder de l'oposició mateix és fill de refugiats romanesos que regentaven una botiga de roba a Llanelli, Gal·les.

El mal ara ja està fet, i declaracions com les del diputat conservador Bob Spink no hi ajuden gaire: "Quina part del 'fem-los fora' no heu entès?", va recriminar amb enuig als periodistes locals. Potser així recuperaran vots dels electors que l'extrema dreta de l'UK Independence Party va atraure en les passades eleccions europees amb el tenebrós resultat de 12 seients a Brussel·les. El balanç públic és, però, que el fill d'immigrants Michael Howard s'ha convertit en "el dolent" d'aquests comicis.

Candidat amb xiquet. El líder d'opinió i l'articulista Mathew Parris

El gran error del candidat conservador ha estat obrir el debat sobre la immigració

A dalt, Gordon Brown, responsable d'Hisenda i segon del partit Laborista, i el primer ministre Tony Blair. A sota, Michael Howard, candidat dels conservadors.

La desorientació dels conservadors podria afavorir els liberals, tot i la mala imatge del seu candidat, Charles Kennedy, amb alguna aparició pública poc afortunada

resumia a mitjan abril el problema dels liberals amb una cita de Macbeth: "Doneu-los els ganivets!" A la vista de la desorientació del Partit Conservador, Parris és un dels molts que creuen que els 54 diputats del Partit Liberaldemòcrata "tenen una oportunitat com podrien no tornar a veure fins a la pròxima generació". És innegable que fins i tot l'atzar els somriu: hores després d'anunciar la data de les votacions, Charles Kennedy aconseguia les portades de les notícies amb el naixement d'un fill. Envejosos i mig mossegant-se la llengua, la resta dels candidats no va poder sinó desitjar-li el millor, és clar.

La principal promesa electoral dels laboristes, reforçats per la caiguda de la desocupació, ha estat augmentar substancialment el salari mínim

El problema és que Kennedy necessitaria encara molta més sort. Quan la passada primavera va sortir en evident estat d'embriaguesa davant les càmeres per analitzar la conferència de 2004 del partit, alguns dels membres al Parlament descriviren l'escena dient que aquell no era "un líder polític britànic, sinó un senyor begut". Kennedy cancel·là la seua participació en el congrés i admeté a la Cambra dels Comuns els seus excessos amb l'alcohol. Un any més tard, els comentaristes encara fan acudits i l'opinió pública se'n riu. Com que Kennedy ja ha superat el mal trànquil en una ocasió, però, no li ha costat gens d'assegurar que també es pendeix d'haver votat a favor de la incursió bèl·lica a l'Iraq. I això ja no fa riure ningú, almenys no als altres dos partits que hi participen de cor.

El bo o el menys dolent. El laborisme trau pit aquests dies i és innegable que té bones raons per reclamar la

confiança dels votants. Per exemple, per a la pròxima legislatura, promet augmentar el salari mínim a més de cinc lliures l'hora. Cal recordar que aquest és el salari mínim eliminat per Margaret Thatcher, el salari mínim reinstaurat per Tony Blair el 1999, el mateix que conservadors i liberals van qualificar de "nefast" per a l'economia britànica. Vuit anys de govern laborista han aconseguit rècord en ocupació amb 28,3 milions de treballadors en actiu, la caiguda de l'atur al 2,6%. I la incorporació de la dona al mercat laboral s'ha multiplicat per més de deu. Les xifres de delinqüència han minvat en un 30% i l'educació

de la classe treballadora ha crescut en un 22%.

El col·lapse de la factoria d'automòbils Rover el 15 d'abril gairebé va fer saltar pels aires la bombolla econòmica. En un viatge d'urgència, Blair i el ministre d'Hisenda Gordon Brown es desplaçaren a Longbridge per prometre 300 milions d'euros que cobriran les retribucions degudes als operaris. La tempesta ha passat avui, però no la sensació que Blair depèn cada dia més del seu company de viatge Brown, l'etern successor. I la carta pública del diputat Robin Cook —que un dia va formar part del gabinet de ministres— afirmant que aquesta legislatura no l'acabarà Blair sinó Gordon Brown ha disparat les càmbales. Perquè això mateix es va dir fa quatre anys. I, citant Shakespeare de nou, ningú fa tant de soroll per unes quantes nous.

*Victorià Jiménez
Londres*

El president algerià, Abdelaziz Bouteflika, no va utilitzar el rei Mohamed VI perquè la dissetena Cimera de la Lliga de Països Àrabs fóra un èxit, ni el monarca alauita es va passejar amb cotxe pels carrers de la capital algeriana quasi sense escorta, avalant la seguretat recuperada i l'efectiva lluita contra el terrorisme, a canvi de res.

Les trobades diplomàtiques d'Alger, durant i després de la fallida cimera, en què una vegada més la urgent necessitat de reformar la institució va quedar en bones intencions, van anar adquirint importància durant els tres dies que el rei Mohamed VI va romandre a la capital algeriana.

El monarca alauita, al contrari del que es va especular en la premsa independent algeriana, no es va desplaçar a Algèria en un vaixell de la marina marroquina ni va pernoctar fora de territori algerià. Va arribar a l'aeroport Huari Bumedian, on va ser rebut per Bouteflika, amb el qual es va fondre en una fraternal abraçada.

Durant la cimera, els ministres d'Afers Estrangers d'ambdós països van mantenir reunions amb la resta de ministres dels cinc estats que formen la Unió del Magrib Àrab (UMA), i en concloure les trobades van anunciar una reunió formal al juny. La UMA no aconsegueix avançar per problemes polítics entre diversos membres. El més important és la qüestió del Sàhara Occidental, que, segons el Marroc, ha de resoldre's perquè afecta la seua sobirania "en un terç del seu territori".

Mohamed VI va mantenir una entrevista a soles durant dues hores amb el president Bouteflika el mateix matí que va tornar al Marroc. Després de la trobada, no va haver-hi conferència de premsa, ni es va anunciar cap possible acord, ni tan sols es va permetre als caps de la diplomàcia d'ambdós països que desvelaren les seues impressions, el to de la trobada, la cara dels dos dirigents després de l'entrevista. Res. El primer resultat, sens dubte fruit de les converses de final de març, va ser difós fa tres setmanes pel Govern algerià quan va anunciar l'anul·lació del visat perquè els marroquins poguen entrar a Algèria (Rabat va anul·lar el visat per als algerians l'estiu passat sense previ avís, fet que, segons fonts diplomàtiques, va molestar Alger).